

Arrest

nr. 142 936 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat Mr. A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 maart 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 19 maart een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 30 juli 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 10 december 2013 (RvV 10 december 2013, nr. 115 447).

1.3. Verzoeker diende op 24 april 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 22 oktober 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 3 november 2014 in kennis gesteld.

1.5. Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.04.2014 werd ingediend door:

Naam: S.(...)

Voornaam: B.(...)

Nationaliteit: Tunesische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tót 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- digitaal gedateerde foto's uit de periode 13.07.2013-21.06.2014; print-out Facebook-gesprekken uit de periode 26.06.2013-28.03.2014; verklaring wettelijke samenwoning dd. 24.04.2014; uit deze gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert eind juni 2013. Echter, ze tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag. Deze gegevens kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten twee afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, “*bijlage 20*”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226 182). Eén en ander blijkt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), waarin het volgende wordt bepaald: “*Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.(....)*”.

2.2. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat de echtgenoot niet in het bezit zou zijn van ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

“De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- digitaal gedateerde foto's uit de periode 13.07.2013-21.06.2014; print-out Facebook-gesprekken uit de periode 26.06.2013-28.03.2014; verklaring wettelijke samenwoning dd. 24.04.2014; uit deze gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert eind juni 2013. Echter, ze tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag. Deze gegevens kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.(...)”

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel met artikel 40ter Vw en met het redelijkheidsbeginsel.

Zoals blijkt uit de feiten ging verzoekende partij op 24 april 2014 samenwonen met haar vriendin met Belgische nationaliteit.

Verwerende partij heeft de verblijfsaanvraag van verzoekende partij geweigerd omdat niet op afdoende wijze aangetoond zou zijn dat verzoekende partij een duurzame en stabiele relatie heeft. Verzoekende partij en haar vriendin kennen elkaar pas sedert eind juni 2013 en wonen thans nog geen jaar samen. Wat er ook van moge zijn, op het moment dat huidig verzoekschrift voorkomt bij uw Raad, zal verzoekende partij één jaar samenwonend zijn met haar vriendin en zal verzoekende partij bij het indienen van een nieuwe aanvraag conform artikel 40ter Vreemdelingenwet verblijf gemachtigd zijn tot verblijf van meer dan drie maanden.

Normaliter zal verzoekende partij dus reeds gerechtigd zijn in België te blijven vooraleer dit verzoekschrift ooit voorkomt ter zitting.

Verzoekende partij hoopt dan ook dat Uw Raad zich nooit zal moeten buigen over onderhavig verzoekschrift. Indien dit wel het geval zou moeten zijn, zou dit impliceren dat verwerende partij nog steeds niet zorgvuldig te werk is gegaan en zou dit bovendien impliceren dat verwerende partij artikel 40ter niet adequaat toepast/heeft toegepast.

In het onmogelijk geval dat verzoekende partij zich bij de behandeling van dit dossier nog steeds niet in rechtmatig verblijf zou bevinden, dan verzoekt verzoekende partij Uw Raad de thans bestreden beslissing te vernietigen, aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, gelet op het één jaar ononderbroken samenleven van verzoekende partij, ontegensprekelijk geschonden zou zijn.

II.1.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

*- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

Verzoeker is een familielid van een Belg zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet

“2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
(...)"

2.7. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat de duurzame en stabiele partnerrelatie onvoldoende bewezen werd geacht. Verzoeker beperkt zich in zijn eerste middel aanvankelijk tot een louter theoretisch betoog en stelt verder dat hij op het ogenblik waarop de zaak zal worden behandeld door de Raad 1 jaar samenwonend zal zijn met zijn vriendin en het verblijfsrecht zal bekomen. Nochtans dient te worden opgemerkt dat de duur van de samenwoning of de periode gedurende dewelke de partners elkaar kennen krachtens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet aan de aanvraag van de verblijfskaart moet voorafgaan. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). De Raad kan onmogelijk acht slaan op het samenwonen van de partners nadat de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). De gemachtigde van de staatssecretaris kwam op grond van de neergelegde stukken rechtsgeldig tot de conclusie dat verzoeker onvoldoende had bewezen dat hij op het ogenblik van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), met name op 24 april 2014, reeds minstens één jaar had samengewoond of zijn partner reeds meer dan 2 jaar kende.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.9. In een tweede middel, volgens verzoeker gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"II.2.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij, geweigerd omdat de te vervoegen partner niet kunnen aantonen dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben.

II.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.3. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

II.2.4. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar partner een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen

(EHRM 28 november 1996 *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie. In het geval dat een familieleven aangetoond is (*quod in casu*, zie *supra*) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar partner ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

II.2.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM."

2.10. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing heeft immers geen onmiddellijke invloed op het gezinsleven van verzoeker. Er kan immers geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer de verwijdering van verzoeker niet aan de orde is (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919). Hieronder wordt het tweede middel bijgevolg besproken alsof het gericht zou zijn tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad samenwoont met de Belgische partner waarmee hij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde, waardoor een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in zijn hoofd kan worden aanvaard.

2.12. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven. Zoals verzoeker zelf aangeeft, gaat het *in casu* duidelijk om een eerste toelating en niet om de weigering van een voortgezet verblijf. In dat geval oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er dient enkel te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

2.13. Verzoeker stelt in zijn middel enkel vast dat moet worden overgegaan tot "een afweging van de verschillende belangen" en dat "geenszins werd geverifieerd of verzoekende partij en haar partner ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'". Uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven, maar (terecht) oordeelde dat verzoeker niet voldeed aan de wettelijke vereisten om zijn verblijfsrecht erkend te zien. De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel element aanbrengt waaruit zou blijken dat het onmogelijk of moeilijk zou zijn om het gezinsleven elders te beleven zodat het onduidelijk blijft welk nadeel hij zou ondergaan als gevolg van de verwijderingsmaatregel. Bijgevolg kan van het bestuur niet worden verwacht dat zij hieromtrent nader zou motiveren. Artikel 8 van het EVRM houdt overigens geen motiveringsplicht in. In elk geval wegen de eventuele individuele belangen van verzoeker niet op tegen de belangen van de Belgische overheid die erin bestaan door de wet voorziene specifieke voorwaarden op te leggen aan partners van Unieburgers en Belgen ter voorkoming van 'schijnsamenwonen'. De handhaving van de verblijfsreglementering is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Bovendien wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins de definitieve verwijdering van verzoeker hoeft in te houden, maar dat het hem vrijstaat een nieuwe (visum-)aanvraag in te dienen, eenmaal hij aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet.

De bevelscomponent van de bestreden beslissing vormt geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de materiële motiveringsplicht.

2.15. In een derde middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“II.3.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten vloeit voort uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien de beslissing tot weigering van verblijf een einde stelt aan het verblijf van verzoekende partij krijgt zij om diezelfde reden tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij meent dan ook dat het bevel om het grondgebied te verlaten nauw samenhangt met de weigering tot verblijf, waardoor het aangewezen is ze in hetzelfde verzoekschrift aan te vechten.

II.3.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.3.3. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

II.3.4. Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.16. Zoals hierboven reeds aangegeven, treedt de Raad bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.17. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.17. De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris betwist dat hem *“het verblijf van meer dan drie maanden (...) werd geweigerd”* en dat *“uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond”*. Verzoeker toont bijgevolg evenmin aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening te hebben gehouden met het gezins- of familieleven, maar hij kan hierbij niet worden bijgetreden. In de beslissing betreffende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd immers expliciet op dit gezinsleven ingegaan en werd

vastgesteld dat het gezinsleven niet voldeed aan de wettelijke vereisten inzake duurzaamheid en stabiliteit. Uit de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat met het gezinsleven rekening is gehouden zodat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd gerespecteerd.

2.18. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN